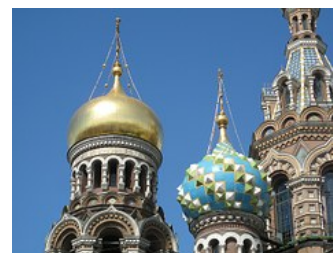

Unelmieni maa *S. Leontjeva*

Raamatunkäännösinstituutin jakuutinkielisen projektin kääntäjä ja jumaluusopin tarkastaja Sargylana Leontjeva kertoo meille Israelin-matkansa vaikutelmista maantiedettä koskevassa kirjoituksessaan, jonka hän laati opiskellessaan hepreaa puolen vuoden ajan intensiivikurssilla Heprealaisessa yliopistossa Jerusalemissa. Vuoden 2015 helmikuusta sen heinäkuuhun kestäneen opiskelumatkan järjestäjänä toimi Raamatunkääntäjien koti.

Minusta vaikuttaa siltä, että vaikka matkustaisin Israeliin vielä sata kertaa, saisin kokea joka kerran jotain aivan uutta ja ihmeellistä – niin paljon tuo maa eroaa synnyinseudustani Jakutiasta ja kaikista muista maista, joissa olen käynyt.

Kun olin tohtorikoulutuksessa Pietarissa, minulle tapahtui elämäni suurin ihme – löysin Kirjan, joka kertoi siitä, mitä sydämeni oli etsinyt koko lapsuuteni ja nuoruuteni ajan. Tuo ihmeellinen Kirja valtasi sisimpäni, ja lähdin erittäin mielenkiintoiselle matkalle Jumalan ja Hänen omiensa mukaan Hänen pyhälle maalleen Israeliin. Myöhemmin työstäni raamatunkääntäjänä tuli se tärkeä avain, joka avasi minulle unelmieni maan.

Israelissa kaikki oli aivan erilaista kuin mitä olin odottanut! Olin tietysti aina ymmärtänyt sen, ettei siellä ole kunnan talvea niin kuin meillä lumineen ja kovine pakkasineen. En kuitenkaan osannut kuvitella sitä, että siellä on vain kaksi vuodenaikaa: talvi (joka mielestäni muistutti enemmän syksyä) ja kesä. Israelilaiset kylvävät vehnäsä lokakuussa, ja maa muuttuu vehreäksi, kukkii ja huokuu aromeja, ja näin jatkuu huhtikuuhun asti. Sain tietää, että Israelissa kasvaa yli 2500 villikasvilajia, mikä johtuu siitä, että maassa vallitsee erilaisia ilmastollisia vyöhykkeitä: välimerellinen ilmasto, mannerilmasto, autiomaailmasto, trooppinen ilmasto ja Hermonilla vuorella vuoristoilmasto. Sain ihmeekseni tietää senkin, että muutamat kukat voivat kasvaa jopa autiomaassa.

Maalis-huhtikuussa kävin metsässä melkein joka päivä kuuntelemassa puissa humisevaa tuulta ja ihastelemassa kukkia. Kuinka värikkäitä ja eksoottisia kukkia siellä kasvaakaan – unikkoja, tulppaneja, samettikukkia, kehäkukkia, malkolmioita, kruunuputkia ja villiporkkanaa... Israelissa ne alkavat työntyä esiin huhtikuun lopulla eli siihen aikaan, kun meillä Jakutiassa vasta alkavat kasvaa kevään ensimmäiset lumikellot.

Jos en olisi käynyt Israelissa, minun olisi hyvin vaikea kuvitella sitä, minkälaisia ovat akaasiat, granaattiomenat, oliivi- ja viikunapuut, setrit ja iisoppi samoin kuin muut eksoottiset kasvilajit, jotka mainitaan Raamatussa. Elokuvista on tietysti suuri apu, mutta on aivan eri asia saada mahdollisuus nähdä asioita omin silmin, tuntea maan antimien aromien tuoksua ja jopa maistaa niitä! Ennen Israelin-matkaani en osannut edes kuvitella, miten ihanalta viikunapuun hedelmä maistuu.

Itselleni hyvin mielenkiintoinen paikka oli Nasaretissa toimiva "elävä" ulkoilmamuseo, joka auttoi minua ymmärtämään Raamatun kääntämiseen liittyviä kysymyksiä. Kun käänsin Sananlaskujen kirjaa (31:19), en kyennyt kuvittelemaan jakeen ilmausta "Hän ojentaa kätensä kehrävarteen ja käyntelee väärtinää kämmenissään". On nimittäin niin, että jakuutit eivät ole koskaan harjoittaneet

langan valmistamista, siksi emme tunne kaikkia siihen kuuluvia välineitä. Vain siellä, Nasaretissa, pääsin kunnolla käsittämään sen, että väärtinää käytetään kaksi- tai kolmisäikeisen langan kehräämiseen esilangoista. Lanka kulkee väärtinän kehrän alta ja sen yli koukkuun, väärtinä pyörittää lankaa, joka kiertyy, ja se keritään suureen väärtinänvarteen, josta pidetään kiinni kaksin käsin... Katsellessani tuota kaikkea muistelin mummoani, joka teki lankaa hevosen häntäjouhista ompelutarpeisiin ja valmistaakseen erittäin vahvoja liekoja lehmille ja hevosille. Minun oli hyvin tärkeä omin silmin seurata myös sitä, miten villaa ja kasvikuivua työstettiin. Oli mielenkiintoista katsella, miten pellavaa vedettiin maasta juurineen ja kuivatettiin katolla. Villa sen sijaan punnittiin, kammattiin ja pestiin...

Galileassa (Korazimissa) minulle sattui vielä yksi odottamaton mutta iloinen asia. Ensimmäistä kertaa elämässäni näin tamaaneja (pieniä nisäkkäitä, joiden jaloissa on kavion tapaiset varpaat ja jotka ulkonäöltään muistuttavat hännättömiä murmeleita ja joiden lähimpiä sukulaisia ovat kuitenkin norsut!). Kun työstin Sananlaskujen kirjan käännöstä, minun oli vaikea kuvitella näitä itselleni outoja otuksia. Venäjänkielisessä synodaalikäännöksessä niitä nimitettiin vuorihiiiksi (Snl. 30:26 suomeksi: "Tamaanit ovat heikko kansa, mutta he laittavat majansa kallioihin."), mutta eräässä

uudessa käännöksessä niitä nimitetään tamaaneiksi. Nuo tärkeät ja viisaat eläimet, jotka Jumala mainitsee Raamatussa ainakin kolme kertaa, istuskelevat rauhallisesti kallioilla ja lämmittelevät itseään auringossa. Eräs niistä poseerasi minulle hyvin kärsivällisesti kuvatessani sitä Kesareassa ja katseli minua uteliailla pyöreillä pikkusilmillään. Se riensi kuitenkin heti kiven taakse, kun lähdin sitä kohti ajatellen älyttömänä, että voisin silittää sen selkää. Nyt voin selittää muille, mikä tamaani on, ja voin jopa näyttää siitä ottamiani valokuvia. En kuitenkaan ole vielä varma siitä, osaanko valita käännökseeni jakuutteja varten oikean sanan kuvaamaan meille niin epätavallista pikkueläintä.

Ennen Israelin-matkaani minun oli hyvin vaikeaa kuvitella sitä, minkälainen Jerusalem on. Lukiessani Psalmeja kuvittelin sisimpäni silmien eteen luoksepääsemättömiä kalliovuoria, jotka ympäröivät muinaista kaupunkia. Sanotaan, että Jakutian syrjäisillä alueilla on hyvin korkeita kalliovuoria – itse en ole koskaan nähnyt niitä. Kielessämme on

erityisiä sanoja, jotka merkitsevät vuoria, kukkuloita, kallioita, kiviä ja jopa vuoren "juurta". Ongelma on vain siinä, että on hyvin vaikea valita oikea sana käännöstä varten, jos ei ole omin silmin nähnyt Israelin vuoria ja kukkuloita.

Kun luin Raamatusta autiomaasta, niin kuvittelin jotain Saharan tyyppistä aluetta suurine hiekka- ja dyynimäärineen. Työmatkalla Negevin autiomaassa maaliskuussa sain kuitenkin nähdä aivan toisenlaisen autiomaan: sitä peitti vihreä kasvisto ja siellä kasvoi värikkäitä kukkia. Kaikkialla laidunsi rauhallisia lammasta- ja kuttulaumoja. Ratsastin kaksikyttäisellä kamelillakin, joten nyt osaan kuvitella, millä tavalla Rebekka matkasi vieraaseen maahan. Aivan ensimmäistä kertaa elämässäni astuin sisään beduiiniltaan ja jopa yövyin siellä!

Nyt ymmärrän myös sen, miksi Kedarin teltat olivat mustia (Laulujen laulu). Aiemmin en osannut edes kuvitella sitä, minkälaisilta beduiinien asumukset näyttävät, minkälaisesta materiaalista ne on tehty ja minkä kokoisia ne ovat. Myöhään illalla katsoessani ulos teltasta näin hämmästyttävän tumman esi-isä Aabrahaminkin näkemän tähtitaivaan... Kun kuljeskelin autiomaassa aikaisin aamulla, astelin rehevässä ruohikossa, jonka lehdillä oli paljon kastepisaroita, ja tunsin tuon mahtavan ja laajan alueen syvän rauhan.

Oli todella ihmeellistä avata Raamattu ja lukea tuosta paikasta, joka oli edessäni! En tietenkään osannut kuvitella ennen matkaamme, millainen Samaria on ja millaisia samarialaiset ovat. Oli hienoa nähdä niitä paikkoja, joissa Aamos, Hoosea, Samuel ja Elisa profetoivat ja joissa meidän Herramme Jeesus Kristus vieraili. En ollut tiennyt aiemmin sitä, että Samaria toimi muinaisen Israelin pääkaupunkina ennen kuin assyrialaiset valloittivat sen. Yksi Samarian-matkamme hämmästyttävimmistä hetkistä oli se, kun tapasimme oikeita samarialaisia. Näin heitä heidän kotikaupungissaan, keskustelin heidän kanssaan ja jopa otin kuvia heidän lapsistaan! Pidin kovasti Samarialaisesta museosta. Siellä tutustuimme tuon museon perustajaan ja johtajaan, paikallisen ylipapin veljeen. Hän kertoi meille mielenkiintoisia asioita, jotka liittyvät heidän uskoonsa ja elämäänsä. Museon lähellä sijaitsee samarialaisten kansallinen ylpeys, Laupiaan samarialaisen mosaiikkimuseo. Se sijaitsee sillä paikalla, jolla Uuden testamentin vertauksessa mainitun majatalon kerrotaan seisseen. Kukaties noiden ihmisten keskuudessa, jotka vieläkin uhraavat pääsiäisenä eläinuhreja ja odottavat Messiaan tuloa vasta vuonna 19 000, on nykyäänkin "hyviä samarialaisia"!

Erittäin hyvin järjestetyt viikoittaiset matkamme olivat minulle hyvin tärkeitä. Kaikki se, mitä saimme nähdä ja koskettaa noiden matkojen aikana, jäi mieleeni pysyvästi. Oli ihmeellistä lukea opettajiemme kanssa Raamatun muinaisheprean tekstiä samoin kuin uppoutua nykyheprean ilmapiiriin sekä keskustella paikallisten ihmisten kanssa. Kuiva kielioppi, tuo oppitunneillamme yliopistolla "järsimämme graniitti", muuttui silloin kuin ihmeelliseksi pulppuilevaksi lähteeksi, jonka vesi sammutti janomme. Noissa hetkissä koimme hyvin elävällä tavalla liikuttavaa yhteyttä niihin ihmisiin, joiden sisimmässä kerran sykki ja vaikutti voimallisesti tuo mahtava kieli, joka on välittänyt ihmiskunnalle jumalallisen ilmestyksen.

16.10.2015

Käännös: Virpi Leino

Kuvat: Pixabay, Leena ja Jukka Suonio